

תת"ע 2558/11/18 - קאסם רגבי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 2558-11-18 מדינת ישראל נ' רגבי
תיק חיצוני: 10152241500

כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי	בפני
קאסם רגבי	המבקש
	נגד
מדינת ישראל	המשיבה

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 26.11.2018.

המבקש קיבל דו"ח מסוג ברירת משפט המייחס לו עבירה של נהיגה ברכב שנאסר לשימוש על-ידי בוחן תנועה בניגוד לתקנה 308 (א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "**תקנות התעבורה**") ובניגוד לתקנה 306 לתקנות התעבורה.

המבקש ביקש להישפט על העבירה והדיון בעניינו נקבע ליום 26.11.2018.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזר עליו הקנס המקורי בסך 1,000 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי לא קיבל את ההזמנה לדיון. מבדיקה שערך ההזמנה נשלחה לתיבת דואר שמספרה 5485 ואילו מספרה של תיבת הדואר שלו הוא 54850.

המבקש ביקש לבטל את גזר הדין ולאפשר לו לטעון את טענותיו בבית המשפט.

טענות המשיבה

המשיבה טענה שההזמנה לדיון נשלחה לכתובתו של המבקש המעודכנת במשרד הפנים שאף צוינה בבקשתו להישפט. משדבר הדואר חזר בציון "לא נדרש", אין למבקש להלין אלא על עצמו.

המשיבה הוסיפה כי המבקש לא הצביע על נסיבות בהן לא התייצב למועד הדיון מסיבות שאינן תלויות בו.

דין והכרעה

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע, כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ברע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל (29.12.09) נקבע :

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדין אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

המבקש טען כי ההזמנה לדין נשלחה למספר תיבת דואר אחר שאינו מספר תיבת הדואר שלו, ומשכך לא קיבל הזמנה לדין ולא התייצב במועד בו נקבע.

בעבירות קלות, קובעת תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד - 1974 :

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".

משהוכח כי נשלח דואר רשום אף בהעדר אישור מסירה או אישור שאינו ממולא כדין, רואים אותו כמי שהגיע למענו תוך 15 יום מיום שנשלח (עפ"ת (ב"ש) 47513-02-17 **בולנדי נ' מדינת ישראל**, מיום 21.5.17, עפ"ת (חי') 67571-03-18, **אפשטיין נ' מדינת ישראל**, מיום 25.4.18, רע"פ 106/15 עו"ד קריב נ' מדינת ישראל, מיום 20.1.15 ועפ"ת 62391-02-19 **סוויטי נ' מדינת ישראל** מיום 16.5.19 (עניין סוויטי).

דהיינו אם הוכיחה המשיבה, כי שלחה את ההודעה בדואר רשום כדין חזקה שההודעה נשלחה כדין ועל המבקש מוטל הנטל להפריך חזקה זו.

על פי אישור המסירה, שצורף לתגובת המשיבה, ההזמנה לדין נשלחה לכתובתו של המבקש, אותה ציין בבקשתו להישפט "שייח ענבר, ירושלים ת.ד. 5485" וחזרה בציון "לא נדרש".

אין בידי לקבל את טענת המבקש כי ההזמנה לדין נשלחה לתיבת דואר שגויה, שכן היא נשלחה לכתובת אותה ציין הוא עצמו בבקשתו להישפט. בנסיבות אלה אין המדובר באי קבלת ההזמנה לדין מסיבות שאינן תלויות במבקש.

לפיכך, אני קובעת כי ההזמנה לדין הומצאה למבקש כדין וכי לא קיימת בידי המבקש סיבה מוצדקת לאי התייצבותו.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל (24.4.2018)).

במקרה שבפניי המבקש לא העלה כל טענה באשר לעיוות דין שעלול להיגרם לו.

חרף עברו התעבורתי של המבקש ועל אף בקשת המשיבה להשית עליו כפל קנס הושת על המבקש הקנס המקורי בלבד. בנסיבות אלה אני סבורה כי מדובר בענישה מידתית וסבירה.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ג סיוון תשע"ט, 16 יוני 2019, בהעדר הצדדים.